

פָעֹולַת צְדִיק

על שם סהרי"ץ זצוק"ל - גאון רבני תימן ותפארתם

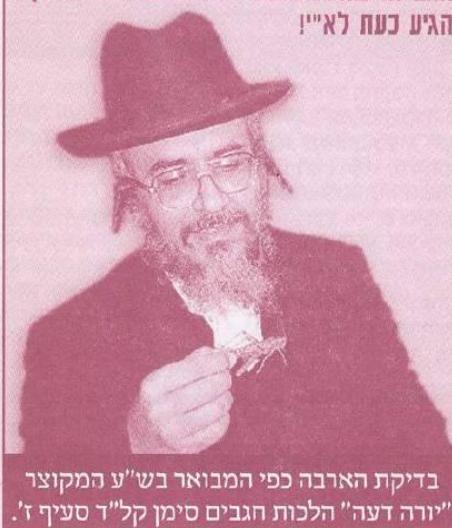
רְחַמְנָא לֵיבָא בָּעֵי

בזה נבון גם כן מה שהוא אומרם פעמים דבוק באשמורות ובכל יום "חננו להמשך את התפירות הנפלאה מקודשת המועדים שחלפו למשך השנה לא מדבר תורה, לא הנחנו תפילין ועוד. האם אין זו הגדמה חז"ו".

שמעתי מהרה"ג משה תנעמי שליט"א שהגדשת הפסוק היא שאין בנו מעשים, ר"ל, המעשים לא חדרו עמוק ללבינו וכל הויתנו, אלא נשאו בגדר מעשים חיצוניים ותו לא, ולא שינו את מציאותינו ומהותינו כנדרש.

נראה עד היכן חסיבות הדברים מגיעה מדברי חובת הלבבות בהקדמו "ומפני זה תהיה מצוה אחת שcolaה על עצמנו להתבונן בכל מצוה ומעשה טוב שאנו עושים ובפרט להתוכין בברכותינו ותפילותינו הרבות מדי יום ובזה נזכה להצלחה בכל מעשי ידינו וכפירוש שבאייא גאון עוזזינו מרהי"ץ זלה"ה בעץ חיים (ח"א דף ק"ד ע"א) "היווצר יחד לבם, כי ישראל מכוננים את לבם לאביהם שבשמיים, אז, המבנן אל כל מעשיהם". כמובן, מתקן להם את כל מעשיהם, אכי"ר.

חגב וזה אבותינו אוכלים בהיותם בתיאו...
הגיע נעה לא"י!

כעת, אע"פ שהתרחקנו מהימים הנוראיםربיה הזה, עליינו לנשות ולהשתדל להמשיך את התפירות הנפלאה מקודשת המועדים שחלפו למשך השנה הבאה עליינו לטובה. אחד היסודות שניקח עמו הוא להחדיר את מעשי המצוות והתפירות שאנו עושים ומתפללים, פנימה ולא שייארו מעשה חיצוני גידיא, אלא אדרבא להшиб אל הלב ולהשתנות כבריה חדשה. עניין זה נלמד לדוגמא מאמרתו חז"ל במלעת הדרת "

"גמודות (ר"ה דף י"ז ע"ב)" מלמד שנתגעט הקב"ה כשlich צבור והראeo למשה וא"ל כל זמן שישRAL יעשה לפניו כסדר זהה אני מוחל להם". והשאלה המתבקשת היא שהרוי פעם רבות אנו מזכירים י"ג מודות ואעכ"ב איננו ענינו על שאלה זו עומדת הגאון רבי סעדיה צעדי זלה"ה בדופי הזמן (ד"ה עד) ומפנה אותו לסה"ק ואישית חכמה (שער העונה פ"א י"ד) שבאר מהగאנים, שאין הכוונה ביעשו לפניו כסדר זהה רק על מעשה עטיפת הטלית ואמידותם, אלא שיעשו סדר המודות שלמדו הקב"ה למשה שהוא אל דחום וחנן וכו', מה הוא רחום וחנן אף אתה תהא רחום וכוי' וכן לכל י"ג מודות. דהינו, שכוונת חז"ל היא שעליינו להיות רחמים וב"שנים ובבעל"ג מודות.

המעמד הגדול

הכנס הגדול בחווה"מ סוכות שהתקיים באולם גראנד הול בבני ברק היה מעמד רוחני מוחזק ומרשים לכבודה של תורה. החיבור הקדוש שהתקבע לשם הראה עד כמה ישנו רצון עז לשמע את דבר ה"ה – זו הלכה מפי רבינו ומנהיגי העדה שליט"א. במחאל העורב הוקרנה מצגת שרהטה את מפעלי החשובים של מכון פ"עولات צדיק". כמו כן במעמד זה הוכתרו חתני שלחן ערוך המקוצר – מהזוהר י"ד וחולקו מלגות וספרים חשובים לעשרות בחורי ישיבה שהשתתפו בבחון את העורב הנהה בטוטו"ד הרב אלמוג שלמה הי"ו ועל כך יישר כוחו.

תקציר דרישות הרבניים שליט"א בעמודים 2,3 בעלון זה.

הרבנן חביב גריידי מלוי
חתן ב – יש"ג

הרבנן שמואל עוזרי הי"ו
חתן א – יש"ג

הרבנן נתנאל דוד הי"ו
חתן ב – יש"ק

הרבנן יהודה נחנון הי"ו
חתן א – יש"ק

רכג אולען ערabe

שבת פרשת "קדושים"

שבת מהר"ץ

בשםחה רבה הנהנו להודיע
כי לאור בקשת רבנים עליה בידינו
לארגן שבת בהשתתפות
מו"ר הגאון

ר' יצחק רצאבי שליט"א
לרגל 200 שנה לפטירתו של
גאון עוזרנו ותפארתיש סהרי"ץ זצוק"ל
בבית הארחה י"ד בנימין"

בתאריכים:

כ"ז-כ"ח ניסן התשס"ה
שבת פרשת "קדושים"

לפרטים ורשותה:
050-6849096 בין השעות
21:00-22:30 בלבד!

שאלה ג': אם ספרדי מבקש לקרוא בס"ת בביבה"נ של תימנים, כיצד廉讓? ומעשה היה בספרדי שכמדמוני היה כהן, וננתנו לו לקרוא בתורה
בריברטון וברבלטן.

ת שובה: אין קפidea אם קראו בעצמו, הואיל וה齊ירם מבאים הלשון. אך לטע
בשינוי המבטא עדיף, וקראו עבורי החוץ, כדיין ע"ה שנагו לבך והחוץ
הויא מזון יונשו בינוויה.

שאלה ד': בעניין החילוץ רוב מהתפללי ביכ"ס אחת לשנות את הענימה של פיטוט א dozen ורבע בשבת, לאמרו כמו נעימות המועדים, מפני שראו שהציבור יוצאים מבאה"ס סיום הפזען, ועוד שהו מוסfn ומי להפללה. אך עקב אזאתם פשו ממשך קלה מהמתפללים בטעה שאין לשנות מהם שנוהו עד עתה, והדבר אגדוםRib ומדון בביבה"ב. מהו עיקר המנחה, כיצד לנוהג מכאן ואילך:

ת שׁוֹבָה: המקומות שנагו לעשות ניגון מיוחד לאוזן עולם בימים טובים, וכבר הערוי ת מוקרו בעיני יצחק על שלוחן עורך המקוצר הלחות שבת סימן נ' ח' הערא כ' ח' זהה ל', יש לנויגים מקרוב לעשות ניגינה אחרת (מקורה הובא מעיר עדין) בשבת של תונה וכיו' ב' לפחות שואורמים אחרי מוסך, בלבד מימיינו גוראים שהמנגה פרוץ אמרו כנוגنت ימים גוראים יע'ו'ש, ושפיר דאמני. אבל מה שנעשה במקורה הנ'ל פען'ד אינו מותקbel, ומה בך שיוציאים החיבור להאן זה מעיקרי התפללה. ואם פנוי יופי העימה, بما יידל יוט' משפט. וסוף סוף ירגלו לנעימה זאת בכל שבת שבת, משא'כ' כשהז דק במניגים מוחדים. ובפרט שיש ציאצ' מזה מחולקים, ברואין לא וזה הדבר, ועי' שדי המכערת המ'ס כל ל'ח (ד' הג ד'ה אין) שאין לשנות השיבוב מאזה שיש מחלוקת, ואיך שרובם מתר齊ים לשינוי זה Dokao אם יש יήבה לדבר יע' ש' סיבות שנותן לשינוי, ולא בណזון דיזון איאנס נימוקים. ושם מעירת ולט' כד כל קמ' א' מושעה שרוב גול אחד לא צה לשנות ההנהג שאיל אונגרוב הקפיטון לו ציא חדך מל'ג.

**ההילך אין לשונו מהמנהג המפורסם בכל בתים נסיטות, והאמת והשלום אהבו ובפרא
בדביכ"ז שעונש המחקת חמור מאד (עיי' מ"ש בפוס' י"ד משנה כ"ז)
דר קכ"ח ד"ה ומה מאד) ואdon עולם י"ר סוכת שלוו על כל כולם:**

שאלה א': בעניין מודדים דרבנן, ידוע לנו מהינו שהציגו אמורים בלבד והנה יש מי שמחה מהתנהגה ואמרו בקהל ולפעמים מכמה אנשים ביחיד, ולפעמים אין עשרה שושועים את החש"ץ מתחילה ועד סופו. וכשהראו להם דברי המש"ב סיון קכ"ד ס"ק מ"א, אמרו שכוננו שיאמר החש"ץ בקהל באופן שייכל עשרה לשמעו ואעפ"י שאין עשרה שושועים. ולענ"ד זה תמהוה מכך. עכ"פ האם שפיר למבוד הenci אי לאו, וכייד ראיו להגוז

תשובה: בודאי לאו שפיר עבר להגביה קולם בעוניית מודים דרבנן, היפ' מהגנו והיפ' תקנת חז"ל. כמו שהוכח המשנה' ב שם דתפילת הש"ץ ניחקה להוציא מי שאינם בקיים, ר"ל שאם אין בודאי תיקנו לומר הש"ץ בקול רם כדי שהם ישמעו. וע"ד משנ"ב בסימן קכ"ז סק"ג, וכף הדברים שם סק"ה, ומ"ש בס"ד בעניין יצחק על ללchan עורך המקוצר סמן "ח אות" היה. ופרשת המשנו' ב' שיאמר עכ"פ "קצת" בקול "שוויכלו" לשמעו, מובן שקשה להם לשמעו בפרט בשאומרים הם בקול רם, ועינן אשי ישראל פרק כ"ד דר' גנ"ב העירה קכ"ה, ולכן דיק לומר יירובל.

אך ש"ה, העייר שיאמור בקורס רם כדרכו, והציבור בלחש ממש. ותויה על המשניות מודיע לפיקוד הפלטה ולא מתנקתא. ולמה הם נגורים אחרי מנהגי קהילות אחרות בבניין דעת. ופשיטה ש策יך להחויזם למונח אבותינו הנכון, אם אפשר שלא מחלוקת. [ומה שטוענים בכל כי האין גוונא שכך ראוי לחם לעשות מכאן אחר שזו מונח השיבות זה אינו, שחררי כך נהגים האשכנזים גם בbatis נסיות של המוני העם, ואינו עניין מיוחד לישיבות]:

שאלה ב': היה מי שרצה לעשות פתיחת החיל (לצורך סגולה ידועה) וגם להיות חזן הספר תורה, ועשה שניהם אחד. דהיינו שפתוח הארון והוציא הספר וסוג, והוליכו לתיבה לקרוא בו, והדבר היה זו בעניין. אבל שרבג מחלוקת נזק' לחונות דעתו ובוינו זיין:

השובה: זה אינו שינוי מהמנגה, אך דרבנה כך נחago בעבר שהחzon בדף כל עשה הכל, מפתחת היחיל ואילו, וכן בחזרתו להיכל, כאשר והואו בעינינו. ווק מקובל למדו משאר קהילות, שהפנותו וווצאי הספר יהא אדם נסף, בפרט עברור הרומה לבית הכנסת. ויש שהסתירו עוד למדוד מהם שוגם הולמתו לתיבה תהיה ע"ז אותו אדם. וע"ן לשון תכלאל ע"ז חיות למהרי"ץ דף ס"ב ע"ז וא"ז ס"ג ע"ז שהוא כפי מנהיגנו המקורי. ואמנם גם בתימן יש שנางו שוחטונה (דהינו) המכיטפל בכל צרכי בית הכנסת) מסיט את הפרוכת ופותח דלותות ההיכל, והחzon נוטל הספר

תקציר דרישות הרבניים

ונשלחו שוב לתקון וכך מס' פעמים עד שנידונו ל"מאסר עולם". אולם, הקב"ה בחרמו המורבים עשה את חסד בכך שלוחן לדור קשה כזו עם הפרעות וקשיים, וומי שatzליה לשורוד ותתקן את עצמה זכתה, ומילא, תלך לאבדון. יהי רצון שהחכ"ה יזכיר לנו לימוט המשיח במהרה בימינו, אמי"ר.

הגן הרוב פינחס קורח שליט'א

מכל שלושת הרגלים, נתיעד חוג הסוכות במצוות השמחה. וכך מובא בתורה מס' פעמים, בפרש' אמרו "ולקחטם לכם... ושמוחתם", בפרש' ראה "חוג הסוכות תעשה לך... ושמחת בחגך". אמנים בכל חוג ישנים שלמי שמחה, אולם התורה מגדישה דוקא בסוכות את השמחה, וכן ח"ל תקון בתפלה לומר "זמן שמחתנו", זמן מיוחד לשמחה. ישנים החשבים שמחה זהוי' שמחת בית השאבה", דהיינו, לכלת בכל ימים ולרכוק, אבל אצל אבותינו לא נשמע דבר זה, ולא עשו שמחת בית השאבה אף פעם, אלא כל דבר שאב תורתה יירא' שבית קידוש והעריבה לבני ביתו.

אם כן, מהי השמחה האמיתית? הרמב"ן מגדיר אותה בהלכות הגזגה והלהבות י"ט, לרلمעsha בשיר ברシリים אין אומרים "נגילה ונשמחה בו", והוא רודש ח"ל האם בו מתיחס להקב"ה או לחג. ואולם בדור שהונאה היא השמחה הינה בדברים שיש לנו בדורותינו. ואיך מניעים לשמחה כזו? ומדובר לפחותים אנו הסרים מה שמחה זו? אנו רודקים לעתים שומעים שרה מדי פעם, אבל זהוי' שמחה החזיניות בלבד והשפעתה הינה רגנית בלבד. אולם אין זו שמחה אמיתית. קורשי להגיע לשמחה אמיתית נועז בסיבות המונעות אותה. ובכן, מהן אותן סיבות? נקדמים לכך שאלה: מה רואו חכמים לתקון לנו לקרוא קהלה בסוכות? והטעם הפשטוני הינו שלאחר אדם אסף את היבול שלו הוא מתרבע לבבבו שחכל הינו מכוחו, וכי ההשקעה שלו נשאה פרי. לכן בא שלמה מלך ואומר לו "הבל הבלים הכל הבל". אולם שינו קשר נסוף בין קהלה לסוכות, והוא הסיבה לכך שאין לנו מונעים לשמחה פנימית. האדם מחשף כל הזמן מותרות, כסף ותענוגות חיה העווה" וכשלא משיגן הוא עצב ולכן תקנו ח"ל לקרא קהלה, לומר לך שכמה שיחיה לך לא ויהי שווה כלם, "וישן דבר הכל נשמע...". מילא באשר האדים ידע את הכתלית שהיא התורה וקיים המצוות שיבאוורו "ב' יוכה שמחה".

אנו אומרים בתפלה בכל ימינו "ונשמח ונעלם" בדרבי תורה ותורתך על כלום ועד". כיון שהראש מלא במחשבות של הבלים, במקומות מחשבות של תורה. לכן מצווה איזוננו התורה לשמחה מפני ה' ולא לשמח על הרוכש שהוא הבל. וכשהאדם מגע לאמונה חזקה שיש מי שנונן פרנסה ובוריאות, מילא הוא מתחמלא טיפוק ושמחה שיש אבא בשדים הדואג לו. אולם, כיון שהאדם גשמי וקריז מוחומר ויקשה עליו להגיע לדראנה כזאת, צotta התורה "ושמחתם אתם בנייכם ובנותיכם", תאכלו שלמי שמחה ובד בבד ותעללו רוך הגשמיות לדורות וותניות ומילא תגעו לשמחה אמיתית.

מו"ר הגאון ר' צחיק רצאבי שליט"א
המשנה באבות אמרתת "בן בג אומר הפרק בה והפרק בה והג' בה דכללה בה...".
ונשאלת השאלה למי מתייחסת המלא בה? הכל מבינין כי התנא מתיחס לתורה,
ש策ידך להפרק בה, להתעמק, להקשות ולתרצה וכו', אולם היכן כותב שמדובר על

הتورה? ר' חיים מוואלוזין אומר שבמשנה הקדמת נאמר בן החש עשרה לתלמיד ולכך דברי התנא מוסבים על התלמיד. אולם, עדין קשה כיון שהרבנן לא גורס את המשנה של בן החש עשרה לתלמידו, ועוד שהיא צריכה לכתוב הפק בה ולא בה. אלא, צרכים לומר שם שאמם התנא לא כتب זאת בפיורדים סימן יא הוא שאנו צרכים להסביר לאחד. ומצינו מוקהם ונוספתי המדർבים בזרוע סתומה, כגון: "עשה ציוויליזציונר" – "הו לו משאיל" – "וירגנו למל אנדזראר בעיל קברנער".

אנון צוין בזאת כי נסיבותיו של ג'ון לא מוסדרות. מושג שפוך-ה头脑 מחייב התייחסות לבראשו של ג'ון כמי שבעל זכות ליטול חלק בנסיבותיו. מושג שפוך-ה头脑 מחייב התייחסות לבראשו של ג'ון כמי שבעל זכות ליטול חלק בנסיבותיו. מושג שפוך-ה头脑 מחייב התייחסות לבראשו של ג'ון כמי שבעל זכות ליטול חלק בנסיבותיו.

הגיעו בכל עת.
כיצד רבינו אמר "אברה נא ואראה את הארץ הטובה ההר הטוב הזה והלבנון". ההר הטוב הזה, זה הר המורה, ירושלים. ויזוע שהמליה הזה פירשו ש אדם מראה באצבע, א'ב איך משה רבינו העומד בערובות מואב מצבע על ירושלים? היטה רבינו כל כך אמר בעל "מופא לשו" שמרב חיבתו ואהבתו של משה ירושלים מונחת דמותה למול עיניו, מרב הדבקות שלו אליה, היה רואה יזרעאל בזב חמוץ ונחכו.

לאבדונו, בעונתו הינו, ניתן לראות כי דוריינו הינו דור חלש עד למארך ובעל אבוחזותם. יציר הרע מוצא לא מקום בכל פינה ווינה. בדור שמש דבריהם נאלץ לא היו בדרות הקודמים. א'כ, מדוע דורינו נמצא במצב זה? מדוע ישנים קשיים, הפרסעות ופיתויים בכל צד וועל? נסביר את הדברים על פי משל. היה מלך אחד שעיר מaad, שרצה לעשות כתר מבנים סוברים ומרגילים. הוא אסף וקיבץ מכל קצוות העולם את כל הסוגים והמינים בכל מיני גוונים וגדלים. אולם, התברר לו שישנן מרגליות נספנות הנמצאות בקריקת הים וכי ישנה דלת לאחד להזחצן מן המים. אולום המלך התעקש והכריזשמי ישיצל לחייה ביאן יוכה בפרס כסוף גודל מאד. אבל אף אחד לא היה מוכן לסתור את נפשו בעבורו. התעצבן המלך לאלו. פלאה, פנה אליו אחד מוציאו ואמר לו, אדוני המלך יש בבית הסוחר אנשיים שנדנו למסדר ולסמליל האם עתידים לשבת שם עד ים מותם, והוא את האנשים הללו ואמור להם שם שייבא למלך את המרגליות מקריקת הים שלחנו המלך לחפשי. והמשל, ישנן נשימות שחטאנו ונשלחו שוב לתוךן את פגמיים, ושוב חטאנו

ליידתונ של צדיק

בעיר עצמאו היי זקן אחד צדיק וחסיד ירא את היי מנערוין גומ אשתו היתה יראת שמים עזועעה. חשוך בניים היה אותו האיש זמן רב, אלום וכיה שהעתverbא אשתו דוקא בעת גזירת גלות מושע. בעת הגזירה החלה קהילות יהודיות לילכת, רעבים צמאים ויגעים, וصحابם ססחיבת הכלבים ומוטו רכבים מהם בדרך, ר"ל. וגם האיש הזקן מות בדרך ותשאר אשתו האלמנה הרה. כאשר הגיעו מושע נתנו להם אוהלים לשבתם עד מלאת שנה תמיימה. אחרי שנה חור ב' כל מיי מקומות שמעיאו עד לחור למקומם. המלך מגירותו וניתנה רשות ליוחדים לשבתם לאחורה למלוא לה תשעה חדשים, ותולד בו ותקש בילדתת ותמות, האשה הזאת מלאו לה תשעה חדשים, ולא ידע איש בילדתה ולא במוותה כיון שהיתה במערה. שלושה חדשים נשרפה מטה באין דרוש ובמבקש. וזה כמשלות חדשים עת זמנו ביטול הגזירה, ביקשו לחורר חורה ולכו חחול לשבב באותו מקום לראות שכולם יחוורו ולא ישאר שם אף אחד. פתאום שמעו תינוק בוכה. נכנסו למערה וראו תינוק בן שלושה חדשים יונק מאמו. התינוק חי והאמא מותה. התפלאו האנשים ואמרו, נס גדול עשה הקב"ה מובטחים אלו בוה שיהיה מורה הוראות גדול בישראל. ביקשו לימולו בבטן ידעתיך מהול, פתאום שמעו קול קורא במערה "בטרם יצאך בבטן ידעתיך

האגח הקדזין זכיון הכהן הכהן

taberk shmo. והובת כל ליודי ויהודי בחג הסוכות להרגש שהוא נמצא בעולם הזה בחינת עראי, הוא נמצא במעבר של גשם צר. הנשמה מגעה לאן כדי לא תאל נמה דיפוסא", ווירק בואה של האדם עלול לא בשבל אלילה ושתיה, לא בשבייל בין קבע, אלא תלמיד באויה היא הדרורה והמצוות ונס והרא עללה לעמלה לאחר פטירתו ורק המעשים הללו יקרבו אותו להדרך בקב"ה. בהקשר לזה יש לעלה לש"ץ או לס"ת עוד כהנה וכחנה עניינים, ומהשבר בלבו הגראי לראות את מי יעללה לאן בתי הכנסת. אדם מגע בתהפלול ולוטש עניינו אל משחה ונני בבוד בזוכות אחרן. ויזועה המחלקות בגמרא האם הסוכה היא לנו נני בכבוד זענני כבוד, מ"ד עני נני כבוד, א"כ לכוארה הגרים לא היו באותה מעלה,obar ומן היה להם, אלום עני נני כבוד לא. לכן צריך לשובת את הארים, כדי להזכירם במציאות סוכה. ובוזאי ח"ל מודים שוגם עני כבוד וגם סוכות ממש היו, אלא נחלה על מה נתנקה הcosa.

בגמרא בסוכה נאמר "בsuccot חשב שבעת ימים כל הארץ בישראל ישבו בסוכות". אמר רשי"י "כל הארץ" לרבות את הארים, שנם הם מחייבים לשבת בסוכה. ושאלת השאלת היכן מצאנו בכל התורה ובכל המצוות שצורך לרבות את הגרים? מסביר החזרי, א"ש אשר צאו בו"י ממצרים היה לחם באור בזוכות מומים, מן זכות משה וענני בבוד בזוכות אחרן. ויזועה המחלקות בגמרא האם הסוכה היא לנו נני בכבוד זענני כבוד, מ"ד עני נני כבוד, א"כ לכוארה הגרים לא היו באותה מעלה,obar ומן היה להם, אלום עני נני כבוד לא. לכן צריך לשובת את הארים, כדי להזכירם במציאות סוכה. ובוזאי ח"ל מודים שוגם עני כבוד וגם סוכות ממש היו, אלא נחלה על מה נתנקה הcosa.

בଘ הסוכות נצטווינו על השמחה ובתורה נכתב ענין זה שלש פעמים. א"כ, איך מסתדר ענין השמחה עם "נא מידרת קבע ושב בדירת עראי", הרי ודי זהה סותה את השמחה, אם מוציאים את האדם ממקום קביעתו ווינוידים אותו למקומות זמינים, וכי איזו שמחה תהיה לו בוך? אלא אפשר לומר שעה שהשמחה שלעה לאדם ורמש ומנון. וזה שמחה רוחנית בוך שיש לאדם ורמש ומנון, צא מהמחבות שלך שאתה קבוע צא מידרת קבע ושב בדירת עראי", דהיינו, צא שמחה רוחנית בוכך שלבול ארבעה בעולם ושם מיתם ושם אמרת בחינת פ"זוקי"י ישרום משמעו לב", ולא לחונים הוגם הסוכות נקבעו לאחד ח' הג השבעות, ומילא ידיהם כיון שבתוכה השבעות קיבלו את התורה, והם מילא אנו שמחה צייכה להיות שמחת תורה ואין לך שמח אמיית לא הוא שלומד ומתעם בתרור הקדשה, ובוך זוכה לשמחה הרוחנית האמיתית.

הורה ג' ברוך יעוקשי שליט"
המדרש אומר שאותרו שיש בו טעם וריה, נשאל לאלו שיש בהם תורה ומעש"ט. תלולב שיש בו טעם ואין בו ריה, נשאל לאלו שיש בהם תורה אבל אין בהם משע"ט. ואלא, צויך לא להנתnge כו' אורח המיעג את התפילה העומדת ברומו של עולם. אלא, צויך לא להנתnge כו' אורח המיעג למקומות באורה חד פערמי, כך שמאלא הזה הוא עלום חול וזמני את עניין הסוכה זהה שאם יהודי היה מבין שעה קדשו לדברים קטנים ובטלים. וזה מה שבקשו אנשים נסכת שלם"ין, כדי להגע לשלים הנדולה לרומו במתבע הברכה "ופרוש עליינו סכת שלם"ין", כדי להגע בבחינת אמיתי צרך האדם להרמש שהוא נמצא מוקם עראי וזמני, ומילא בלאו. בחין בין עיקר לטפל ויתרכז בתכליות ביאתו לעולם בלבד.

הדברים יבואו עפ"י מודרך פליאה המובה בילוקוט שמעוני פרש" אמור בענין "טרר או כשב או עז כי ולד" – מכאן רם לתחלת המתים מן התורה, של הWORDS במתbatchim, האיך נוטלים לולב בימיין ואתגרו בשמי אל? ונסאלת השאלה, מה הקשר בין שיחית המתים לבני ניילת הרבנות המתים? אלא, הפרוש, לענין הימים לכאוטו הדורי הכפר בתחלת המתים על שלושת המינים אהරים, אבל מה של שלושת

הימים לכאוטו הדורי הכפר על האתרואן?

הדברים יבואו עפ"י מודרך פליאה המובה בילוקוט שמעוני פרש" אמור בענין "טרר או כשב או עז כי ולד" – מכאן רם לתחלת המתים מן התורה, של הWORDS במתbatchim, האיך נוטלים לולב בימיין ואתגרו בשמי אל? ונסאלת השאלה, מה הקשר בין שיחית המתים לבני ניילת הרבנות המתים? אלא, הפרוש, לענין הימים לכאוטו הדורי הכפר בתחלת המתים על שלושת המינים אהарים, אבל מה של שלושת

הימים לכאוטו הדורי הכפר על האתרואן?

אבל, הטוען היא שם באמות מטרת תחית המתים הייתה להציג השגות עbor השמה, אויז לא היה צריך תחית המתים. מטרת היה להציג השגות רוחניות עbor,

ובכיניותם להבין מדוין איינו מאמין בבן, הר מאמין בשכר ועונש, במכיאות בוראו וווע? והשובה לכך הינה כון שאתו אDEM עושא מסקת הגג" מה תלמיד

בתחלת המתים היה מצב של "ומלאה הארץ דעה את ה" ובזמן הזה היה השוגות ניסים גודלים, אמותות ומוותים שעשה הקב"ה לעם ישראל, להרמaza הינה העדות והאריה לאותם "השענות" ובאים השענה רבה מקיפים

7 פעמים כמו בלחמה על דרכו, בבחינת "אם תתח על מלחמה לא יירא אם תקים, אלום לא ניגע בענין זהה".

ענין הולוב ושאר המינים, מסמלים את הניצחון במלחמה, הניצחון בקרב בקדושה מול כוחות הנטמא, המקומים וסיעות כפי שאנו נהגimos להקריב בכם יומם את תביה ואומרם "השענות" ובאים השענה רבה מקיפים

ומזה שהקדימה התורה את ענין ארבעת המינים לsocko, הרי שרצה להראות

חשיבות התורה לנין הניצחון. מה גם שניתן להסביר שוגם הסוכה עמה ניצחון, בוך שאדם העוזב את ביתו, דירת קב", העשויה מחומרם עמידם בפני

פגעי מזג האוויר, ומינינה עליו מפני מזיקים נוספים, והולך לדoor בדירת עראי, אין לך ניצחון גודל מזה.

הורה ג' איבנעם הוב שליט"

אנו אמורים בתכילה "ופרוש לילנו סכת שלמיין", כפי שתנקנו אנשי נססת הגדולה במיטבע הברכה. וידעו מודרך האומר שבଘ הסוכות אDEM צרך לצאת מידרת קבע ולשבת בדירת עראי, א"כ הלשון "סוכה" מבטא עראי, ובמילים אחרות כאלו נקבע בברכה ופרש עליינו עראי של שלומי, ולכאומה הברכה התחה צרכיה להיות ופרש עליינו בית של שלמיין?

ניתן להסביר זאת עפ" מה שנאמר במונורת המאורה סימן קמ"ז, שה תורה צotta בזמן של לא ישים את גגו וקובע את ביתו בזאת מידרת קבע ולשבת בדירת עראי כדי שלא ישים את בטחונו דידרטון, אלא ידע של מה שקרה אותו זה הכל מארז

ר' שור שלום קשת הריוור משה ערדוס הירק

למושורדים ר' ייודה רגשי הירק
ולכל העוחחים והפסיעיים בדורון הרכס.
הירץ שיבורכו כולם במליל מיליטוב.
ברירותו אורתנה ונוואר מאילע, אכ"ה.

*
לאבישי אברהם הירק על הסורת האירוא
לארשי אבraham הירק על הסורת האירוא
לשור שור ר' ייודה רגשי הירק
שלוחה באורת רכטה רפואה שלמה
לכל הפסור ר' אביהר מהצאי הירק
הירץ שבקה הירץ לה פואת שלמיין
פואת הפש ופואת הגגון.
אכ"ה.

אבל, הטוען היא שם באמות מטרת תחית המתים היה להציג השגות עbor השמה, אויז לא היה צריך תחית המתים. מטרת היה להציג השגות רוחניות עbor,

ובכיניותם להבין מדוין איינו מאמין בבן, הר מאמין בשכר ועונש, במכיאות בוראו וווע? והשובה לכך הינה כון שאתו אDEM עושא מסקת הגג" מה תלמיד

בתחלת המתים היה מצב של "ומלאה הארץ דעה את ה" ובזמן הזה היה השוגות ניסים גודלים, אמותות ומוותים שעשה הקב"ה לעם ישראל, להרמaza הינה העדות והאריה לאותם "השענות" ובאים השענה רבה מקיפים

ומזה שהקדימה התורה את ענין ארבעת המינים לsocko, הרי שרצה להראות

חשיבות התורה לנין הניצחון. מה גם שניתן להסביר שוגם הסוכה עמה ניצחון, בוך שאדם העוזב את ביתו, דירת קב", העשויה מחומרם עמידם בפני

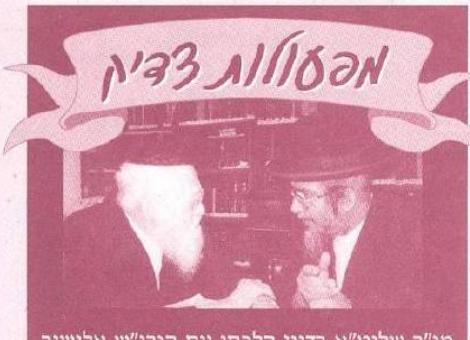
פגעי מזג האוויר, ומינינה עליו מפני מזיקים נוספים, והולך לדoor בדירת עראי, אין לך ניצחון גודל מזה.

הורה ג' איבנעם הוב שליט"

אנו אמורים בתכילה "ופרוש לילנו סכת שלמיין", כפי שתנקנו אנשי נססת הגדולה במיטבע הברכה. וידעו מודרך האומר שבଘ הסוכות אDEM צרך לצאת מידרת קבע ולשבת בדירת עראי, א"כ הלשון "סוכה" מבטא עראי, ובמילים אחרות כאלו נקבע בברכה ופרש עליינו עראי של שלומי, ולכאומה הברכה התחה צרכיה להיות ופרש עליינו בית של שלמיין?

ניתן להסביר זאת עפ" מה שנאמר במונורת המאורה סימן קמ"ז, שה תורה צotta בזמן של לא ישים את גגו וקובע את ביתו בזאת מידרת קבע ולשבת בדירת עראי כדי שלא ישים את בטחונו דידרטון, אלא ידע של מה שקרה אותו זה הכל מארז

3

שליט'א בימיו בירושלים (בכ"ח תשרי התרס"ה) על מה דובר בפינה?... פורסם בפעם אחרת.

יעאו לאור...

יצא לאור ספר
פסקי מהרי"ע
בעוניini הלכות ר'ה וויה"כ.
עם הפירוש החשוב
"בארות משה"
מאת הרה"ג
משה רצאי שליט"א
המחير: 30 ש"ח.

יצאו לא
קלטוות זיאם
דרשות ושין
בנושאים נ
אחר אלבום:

מבחר בקיימות
בשלוחן ערוץ המכוון - מהזוד ט"ו

ארוגן בני היישובות שע"י "פעולות צדיק" מודיעין בזאת על תחילת מחזור נספ' וחיד של מבחנים בשולחן ערוך המכויר במסלול אחד לישיבות גדולות ולישיבות קטנות.

תזכונית שלבי המבחן:

שלב א': סימנים כ"ז-ל"ג (כולל) עם עניין יצחק (המציה ומסקנות הדברים בלבד). המבחן עם ספרים פתוחים. תשובה יתקבלו עד ט"ז טובת התש"ה.
שלב ב': סימנים לד"-נ"ב (כולל) עם עניין יצחק כנז"ל. לעולמים לשלב ב' שלווה השאלות לבטים ויישעו המבחן בספרים סגורים. התשובות יתקבלו עד סוף חדש שבט התש"ה.
שלב ג': כולל כל הסימנים דלעיל כ"ז-נ"ב עם עניין יצחק כנז"ל. המבחן עורך בע"ח בירושלים, בני ברק ורכסים, לפני חג הפסח התש"ה.

חתנו ישיבות קטנות: 700 ל"מ. חתנו שני: 300 ל"מ. חתנו ישיבות גדולות: 1000 ל"מ. חתנו שני: 500 ל"מ.

בנוסף לכך הבהירו שאליהם ממחזק, "סבירו ב'א מילגה בערך 200 ל-". מילבד זה קבלו למשתתפי המבחן שי' מספרי המבחן.

שאלות שלב א'

על ש"ע המזכיר חלק או"ח, סימנים ב"ז-ל"ג

18/32

נוא לציין ע"ג המבחן: שם, ישיבה, כתובות בבית וטלפון בבית.

ולשלוח אל: משפחת צדוק, רח' האדמוני' מוקצת 13 בני-ברק. טל' לבורים: 03-6748868

ביבשת התורה

פעולת צדיק על שם מהרי"ז זצוק"ל גאון רבי תימן ותפארתם

גמינה ארזית להפצת תורה ומורשת אבותינו ב"ק תימן י"א, בראשות הרה"ג יצחק רצאב שילט"א, בני ברק

- ארגון בני היישוב ■ עלונים תורניים ■ יומא ולהילוא כ"ח ניסן ■ פסקי דין הלכה למשה ■ מפעל הקלותו "ויאמר יצח
■ מכוון להחצאת ספרים וכתבי ■ בית מדרש ובכול ברכבים ■ שיעורי תורה למוגאים, לדמים נשים ■ נסיטם ועזרות ■

ברלט הפלג יוניברסיטט בוטנוי, 10:00-10:30 03-5741445 אב-רבב-רימני הדרור אן בענויות 9:30-10:00 2-2:00-2:30 האכרים